

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem zaocznym z dnia 16 listopada 2017 r. Sąd Rejonowy w Kutnie oddalił powództwo (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w W., o zasądzenie od pozwanego B. B. kwoty 500 zł wraz z odsetkami i kosztami.

Apelację od powyższego wyroku złożył powód, który zaskarżył go w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

I. naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało istotny wpływ na wynik sprawy tj. art. 233 §1 k.p.c. poprzez dokonanie oceny wiarygodności źródeł dowodowych w sposób dowolny, z przekroczeniem zasady swobodnej oceny dowodów, a polegające w szczególności na:

a) bezpodstawnym uznaniu, że zasadność roszczenia powoda zależna jest od przedłożenia do akt postępowania umowy cesji wierzytelności o przejęciu długu przez stronę powodową, podczas gdy przedmiotowe dowody są zbędne w zakresie wykazania legitymacji procesowej powoda oraz zasadności jego roszczenia;

b) polegające na przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów i wyrażające się sprzecznym z zasadami logicznego wnioskowania uznaniu przez sąd, że oświadczenie Prezesa Zarządu Spółki Rapid (...) Sp. zoo nie stanowi wiarygodnego dowodu na przejście wierzytelności;

c) wybiórczym potraktowaniu materiału dowodowego i nieuznaniu, że dokumenty przedstawione przez powoda nie dowodzą zasadności roszczenia o zapłatę z tytułu niespłaconej pożyczki, podczas gdy powód przedstawił dokumenty wykazujące zasadność roszczenia;

II. naruszenie prawa materialnego mającego wpływ na wynik sprawy, a to art. 509 § 1 kc poprzez jego błędną wykładnię prowadzącą do uznania, że pozwany nie wykazał przejścia wierzytelności, podczas gdy załączone dokumenty jednoznacznie wskazują na skuteczną cesję wierzytelności;

III. naruszenie prawa materialnego mającego wpływ na wynik sprawy a to art. 720 k.c. poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, gdy powód zobowiązał się i przekazał pozwanej określoną ilość pieniędzy a pozwany nie zwrócił przedmiotowej kwoty w określonym terminie;

IV. naruszenie prawa procesowego mającego wpływ na wynik sprawy a to art. 230 k.p.c. polegające na jego niezastosowaniu i uznaniu okoliczności istnienia oraz wysokości zadłużenia strony pozwanej za nieudowodnioną podczas gdy strona pozwana na żadnym etapie postępowania powyższego nie zakwestionowała co kwalifikowało uznanie przez sąd faktu wysokości zadłużenia za przyznany;

V. naruszenie prawa procesowego mającego wpływ na wynik sprawy a to art. 339 § 2 k.p.c. poprzez uznanie, że twierdzenia powoda budzą uzasadnione wątpliwości w sytuacji, w której powód wykazał zawarcie umowy pożyczki oraz przekazanie należności z niej wynikającej tym samym przedstawił wszelkie dowody na poparcie swych twierdzeń.

W oparciu o powyższe zarzuty apelujący wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku Sądu I instancji poprzez uwzględnienie powództwa w całości - zasądzenie od pozwanego na rzecz strony powodowej kosztów postępowania (procesu), w tym kosztów zastępstwa procesowego, w I i II instancji, według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja okazała się zasadna.

W pierwszej kolejności należy podnieść, że w niniejszej sprawie zaszyły przesłanki do wydania wyroku zaocznego, bowiem pozwany nie stawiał się na rozprawę. Zgodnie z art. 339§2 k.p.c. w tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Przepis art. 339 § 2 k.p.c. przewiduje domniemanie zgodności twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy. Oznacza to, że sąd wydając wyrok zaoczny nie dokonuje weryfikacji prawdziwości twierdzeń o faktach przytoczonych przez powoda, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

W świetle przedstawionych dowodów (k.6-16), należało uznać, że twierdzenia powoda co do roszczenia o zapłatę dochodzonej kwoty i należnych odsetek nie budziły wątpliwości. Powód twierdził, że nabył wierzytelność w wyniku umowy przelewu wierzytelności i na potwierdzenie tej okoliczności załączył dokument „oświadczenie stron o cesji wierzytelności z tytułu pożyczki nr (...)” z dnia 20 lipca 2017 r. dotyczący przeniesienia wierzytelności przysługującej Spółce (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. w stosunku do pozwanego na rzecz (...). Warto w tym miejscu wskazać na art. 511 k.c., który stanowi o stwierdzeniu przelewu wierzytelności pismem a nie o zawarciu umowy przelewu na piśmie. Stwierdzenie pismem nie odnosi się do formy czynności prawnej a jedynie do istnienia pisma stwierdzającego, że umowa przelewu została przez strony zawarta. Złożony przez powoda dokument stwierdzający w formie pisemnej dokonanie przelewu wierzytelności należy uznać za wystarczający. W świetle przytoczonych okoliczności faktycznych w pozwie roszczenie powoda było zasadne na podstawie art. 509 k.c.

Sąd Okręgowy uznając trafność zarzutu naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 233 § 1 k.p.c. dokonał odmiennej – w stosunku do przyjętej przez Sąd Rejonowy - oceny materiału dowodowego, prowadzącej do częściowej zmiany ustaleń faktycznych w zakresie ustalenia, że pozwany zawarł umowę pożyczki z cedentem. Załączone do pozwu dokumenty powołane w ustaleniach faktycznych przez Sąd Rejonowy potwierdzają zarówno zawarcie takiej umowy jak i przelew na rzecz pozwanego kwoty będącej jej przedmiotem.

Reasumując, Sąd Rejonowy błędnie zakwestionował prawdziwość twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie, bowiem nie budziły one uzasadnionych wątpliwości w zakresie żądania objętego pozwem i dlatego też na podstawie art. 386 §1 k.p.c. w zw. z art. 505¹⁰ i 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.

O kosztach postępowania za pierwszą instancję i drugą instancję Sąd Okręgowy orzekł w oparciu o treść art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Powód wygrał proces w całości i dlatego też należy mu się zwrot całości kosztów procesu.